

at den Ret, han har i andre Tilfælde, kan anføres som en Grund mod Ændringsforslagene. Den ærede Minister har ogsaa selv sagt, at det er et nyt Slags Forbedringshuusarbejde, som skal indføres, og han vil altsaa ikke kunne holde paa, at det er det Slags Forbedringshuusarbejde, som kan bringes ind under de Domme, der allerede ere affagte. Hvad angaaer den økonomiske Side af Sagen, maa jeg bemærke, at det af § 1 fremgaaer, at man maa beholde de ældre Bygninger, da Tugthuusarbejde bliver at udstaae paa samme Maade, som det hidtil er udstaaet, naar Forbryderne ere idømte samme for en længere Tid end 6 Aar; kun naar det idømmes i 6 Aar eller kortere Tid, skal denne Lov komme til Anvendelse. Den ærede Minister har oplyst os om, at der kan idømmes Tugthuusstraf indtil i 60 Aar, og saaledes kan altsaa den Dømte komme til at udstaae denne Straf i en heel Menneskealder. De ældre Bygninger maae altsaa beholdes. Men der er overhovedet med Hensyn til Antagelsen af Ændringsforslagene ikke Spørgsmaal om Bygningerne; vil den ærede Minister, naar Loven saaledes forandres, overføre Fanger, som have været inddømte, for denne Lov udkommer, til andre Straffeanstalter, og de ikke ville finde sig i at udstaae deres Straf paa anden Maade, saa er der ikke Noget iveien for at flytte dem og lade dem udstaae deres Straf paa samme Maade som hidtil. Det er ikke Bygningerne, der tales om, men Spørgsmaalet er, om Loven skal have tilbagevirkende Kraft paa dem, der allerede ere dømte. Jeg vilde saaledes meget ønske, at det ærede Thing vilde vedtage det principale Ændringsforslag eller i alt Fald det subsidiaire, da man ved at forkaste disse Forslag vilde gaae ud fra en ganske forunderlig Besragtning, ligesom om der ingen Ret skulde være for Fangerne.

Monrad: Det, som den ærede sidste Taler anførte, har ikke kunnet overbevise mig om, at der ikke ved denne Lov, saaledes som den er forelagt, opnaaes en virkelig Forbedring, uden at der begaaes nogen Uretfærdighed. Jeg antager ganske rigtigt, ligesom der blev antydet af den ærede Taler, at der maaskee kan

være Tilfælde, hvor Justitsministeren uden denne Bestemmelse i § 3 vil være bemyndiget til at overføre dem, der være dømte til Forbedringshuusarbejde, til de nye Fængsler, men, naar det her er fremkommet i Lovforslaget, da skjønner jeg ikke rettere, end at man dermed har havt for Sie at erholde en almindelig Regel for Afgjørelsen af en heel Deel Sager af denne Art, nemlig den Regel, at de, der paa den foreslaaede nye Maade skulde udstaae deres Forbedringshuusarbejde, ville efter et bestemt Forhold være at benaade, i et kortere Tidsrum end det, hvori de ere idømte. Det er istedetfor at gjøre Indstillinger og erhverve en heel Deel kongelige Resolutioner, at Justitsministeren har søgt at erholde en almindelig Regel for Behandlingen af disse Sager, som nu vil komme Fangerne i det Hele tilgode. Jeg seer heller ikke, at det paa nogen Maade holder Stif, naar man vil sige, at En, som er idømt Forbedringshuusstraf, han er dømt til Forbedringshuset i den Tilstand, hvori det nu besfinder sig. Vil man sige, at den Tilstand, hvori Forbedringshuusfangerne befinde sig, skal være uforanderlig, og at det, der i denne Henseende er efterladt os fra vore Forfædre, skal være en uforanderlig Tilstand, saa troer jeg, at man paa denne Maade vil give Fangerne en Myndighed over den bestaaende Tingenes Tilstand, som i høi Grad vil være farlig og betænkkelig. Det, som man ved Ændringsforslagene vil give de allerede idømte Fanger, er Ret til at arbejde i Selskab, men jeg troer ikke, at det noget Sted er fastsat, at Fangerne skulle udstaae deres Straffetid i Selskab. Det troer jeg heller ikke, man mener, men jeg vil bede Thingets ærede Medlemmer lægge vel Mærke til det Exempel, som blev anført af den høitagtede Justitsminister; naar man nemlig tænkte sig, at en saadan Forbedring i moralsk Henseende indtraadte, at der kun blev een eneste Fange tilbage i en ældre Straffeanstalt, skulde han saa kunne gjøre Fordring paa at udstaae sin Straffetid i Fællesskab, skulde der saa tilveiebringes en anden Fange, eller andre Fanger, for at han kunde arbejde i Selskab, dersom han klagede over, at det faldt ham besværligt at være alene. Ja, det der vil hændes den Sidste, der bliver tilbage,